

Grundlæggende kristendom – 1: Hvem er Gud?

Af Louis Nielsen

Før vi overhovedet forsøger at skrive noget om dette uendelige og usigeligt ophøjede tema er det godt at følge profetens opfordring: Men Herren er i sit hellige tempel. Vær stille for ham hele jorden! (Habakkuk 2:10).

Vi kommer ikke alene drevet af nysgerrighed og intellektuel spørgen, men vi kommer som de, der ønsker at kende Gud og kende ham bedre. Vi kommer i undren, vi kommer i ærbødighed, i ærefrygt. Vi kommer tilbedende, vi kommer knælende.

Og vi kan ikke forberede os bedre på det end ved at lytte til Skriftens ord, måske læse dem højt for os selv. Efterfølgende vil det også være en god hjælp at læse de salmer og sange, jeg vil vise hen til. Men først til Skriften, til Bibelen. Læs her f.eks. 1 Mosebog 15:1-16; 2 Mosebog 3:1-14; kapitel 19 og 24 og 33:18-34:9; Salme 29, Salme 103; Esajas 6:1-7; 40:12-31; kapitel 44 og 45 og kapitel 48; Ezekiel 1:4-28; Daniel 7:9-11; Habakkuk 3:1-16; Johannes Evangeliet 1:1-18; Romerbrevet 16:25-27; 1 Timotheus Brev 6:14-16; Hebræerbrevet 12:18-29; Johannes' Åbenbaring kapitel 4 og 5.

Med hensyn til salmer og sange læs nr. 3 i Evangelisk Sang (nr. 7 i Salmebogen) "Herre Gud, dit dyre navn og ære", nr. 13 (nr. 16 i den nye salmebog) "O Gud! hvor er du mer end skøn", nr. 38 i Evangelisk Sang (nr. 12 i salmebogen; nr. 15 i den nye salmebog) "Op al den ting, som Gud har gjort" og nr. 92 i Evangelisk Sang "Du er det evige Guds ord".

Når vi læser i Bibelen, lytter til Jesus, til profeterne og apostlene, og Guds Ånd, Helligånden kommer til os, ser vi og forstår vi, at vi er faldne i synd, at vore sind og hjerter er blevet formørkede, og at vi af natur hader Gud og hans sandhed og hellere vil mørket og hellere lytter til løgneren.

Derfor er vi uvidende, når det gælder Gud. Visdom, videnskab og filosofi har ingen svar til os på spørgsmålet: Hvem er Gud? Vore følelser har det heller ikke. Og ofte svigter teologerne os også.

Sproget er givet os af Gud; at vi kan tale og har ord og kan høre, samtale og forstå kommer af, at vi er skabt i Guds billede. Gud kan kommunikere med os og vi, om end på stammende vis, med ham. Men sproget kan ikke fuldt ud beskrive og åbenbare alt i Gud. Og vi kan ikke kende mere af Gud end det, han har vist os gennem sine gerninger og ved sit ord, ikke mindst gennem hans søn, Jesus Kristus, hans herlighed og afglans og det evige ord.

Gud er intens virkelig, virkelighedens virkelighed, intens personlig, han er "den eneste" (Es 43:10 1931-oversættelsen); "Herren er jeg, ellers ingen, uden mig er der ingen Gud" (Esajas 45.5), den Hellige, Almægtige, den "ene viise", "den evige", "Jeg ER", "Han, som var, som er, som kommer", "al jordens Gud", "alle menneskers dommer", barmhjertig, nåderig, trofast, retfærdig, en evig klippe, en borg til frelse, en stærk fæstning, vor Herres Jesu Kristi Fader, vor Gud, min Gud etc. Han er den levende Gud. Alt er "fra ham, og ved ham og til ham er alle ting" (Romerbrevet 11:36). Gud er "den levende Gud", "en fortærende ild",

"en lidenskabelig Gud". Vi har al mulig grund til at frygte ham, men ved sin nåde drager han også, elsker han os, giver os navn, barneret, adgang til sig selv, evigt liv.

Gud har skabt verden og alt, hvad der er i verden. Han har skabt den i sin godhed og ved sin trofasthed. Og han har skabt den med en hensigt, en plan, et evigt forsæt. Han har givet denne jord og mennesket en særlig status i skabelsen. Gud er Forsyn for sin skabelse, idet han bevarer den, fornyer den, opretholder den, hører dens sukke, ikke prisgiver den til kaosmagterne. Og Gud har sat sig for at forløse og frelse skaberværket, lade det indgå i evigheden og sit kommende rige som "en ny himmel og en ny jord".

Gud kendes gennem skaberværket og har altid kunnet kendes her (Salme 8; Salme 19; Johannes 1:1-5; Romerbrevet 1:18-23). Gud har tilkendegivet sig gennem sin tale til os i Bibelens fortællinger (urhistorien (det er de første kapitler i Bibelen: 1 Mosebog 1-11) og frelseshistorien (resten af den bibelske fortælling fra Abrahams kaldelse til åbenbaringen af en ny himmel og jord i Johannes' Åbenbaring 21 og 22)), gennem sit talte ord til os, til fædrene, til Moses, til profeterne, og her "ved dages ende" gennem Jesu komme, Jesu gerninger, Jesu ord, Jesu død, opstandelse, himmelfart og gennem apostlene (den nytestamentlige kanon, Det Nye Testamente, Bibelen). "Gud har talt til fædrene ved profeterne, han har nu ved dages ende talt til os ved sin Søn" (eller "i sin Søn"; Hebræerbrevet 1:1-4).

At tro på Gud og kende ham er det største (den største lykke), vi og noget menneske kan kende til og opleve (Salme 73:28); at "fjerne sig fra ham" er at "gå til grunde"; læs også 1 Johannes' Brev 5:19-21. Det evige liv er at "kende ham den eneste sande Gud, og ham han udsendte, Jesus Kristus" (Johannes 17:3).

Beskæmmet og bedrøvet må vi erkende, at så mange ikke kender Gud, at vi stadig lever i "uvidenhedens tider" (Apostlenes Gerninger 17:30), at der stilles mange forargelser op for mennesker, at vi selv ofte er "hårdhjertede og vantro" (Markus 16:14) og har behov for at bede "Giv os mere tro" og "Ja jeg tror, hjælp min vantro".

Livet uden Gud synes for mange logisk, selve tilværelsens grund, "Gud er en unødvendig hypotese", vi tror os i stand til selv at mestre alt og klare alt. Men livet uden Gud er tomt, er at være "uden håb" (Efeserbrevet 2:12).

Vi har hårdt brug for at bede Gud styrke os ved budskabet om Jesus Kristus og ved sin Ånd, så vi elsker Jesus, brænder for hans sandhed og længes mod de dage, hvor "jorden skal fyldes med kundskab om Herrens herlighed, som vandet dækker havets bund" (Habakkuk 2:14).